

Zemřel Miroslav „Mirčan“ Šimůnek

V necelých dvaosmdesáti odešel jeden z posledních mohykánů proslavené liberecké líhně „starých chlapů ze Skaláku“. Narodil se uprostřed strmých horských strání poblíž Vysokého nad Jizerou a jak jinak v tom kraji, už od útlého věku lital na lyžích „jako šílenec“.

Když dospěl, vystudoval „kantořinu“ a přesídlil do Liberce, běžky mu na nohách zůstaly, ale přibylo k nim horolezecké lano. Vypracoval se na výborného pedagoga, to povolání mu vysloveně sedlo, snad pro ně byl předurčen. Oženil se s učitelkou Jiřinou a spolu přivedli na svět dvě dcery, Ivanu a Petru.

Mezi horolezci se Mirčan pro svoji férovost a veselou přátelskou povahu stal oblíbeným partákem a mohl se pochlubit takovým kouskem, jakým byl pionýrský prvovýstup „Údolkou“ na Hlásku v Teplických skalách!

Nikdo mu neřekl jinak než Mirčan ani na libereckém „pedáku“, kde učil. Když institut přeshoupli do Ústí nad Labem, Mirčan zůstal Liberci věrný a kantořil na učňáku.

Svoje pedagogické schopnosti však Mirčan výrazně uplatnil i jako skvělý metodik ve všemožných horolezeckých i lyžařských vzdělávacích strukturách všech úrovní (dnes už čertví jak se všechny jmenovaly a přejmenovaly) a podílel se na přípravě příruček také svými parádně názornými kresbičkami.

Byl jedním z tvůrců původně horolezecké lyžařské Jizerské padesátky – memoriálu Expedice Peru 70. A jednu dobu pracoval dokonce jako trenér reprezentačního družstva Československého horolezeckého svazu - zde na fotografii Jirky Nováka z roku 1975 Mirčan s expedičním doktorem Leošem Chládkem a testovanými A.Belicou a Igorem Kollerem.

Ke stáru se s manželkou Jiřinou dočkali vnoučat i pravnoučat a pouhé dva měsíce před Mirčanovou smrtí v pohodě početného rodu oslavili 55 let šťastného manželství...

To všechno jsem si osvěžil v řeči Drahoše Machaně nad rakví, když jsme se s Mirčanem loučili v neokázalém prostoru kostela svatého Antonína Paduánského v libereckých Ruprecticích. V tom klidu mi hlavou probíhaly moje vzpomínky od mých klukovských let, kdy jsem Mirčana poznal. Ač již pan učitel, od počátku pro mne byl kamarádem.

Mirčan měl přirozený dar vypravěče, doslova jsme hltali jeho „kerkonošský poudačky“. Vždycky s ním byla obrovská legrace, žádnou nezkazil, naopak neustále vymýšlel všeliké originální srandičky a „mužné hry“, které nám náramně imponovaly. Driftování na odlomené ledové kře na rybníku v Sedmihorkách s Jirkou Plátkem (ano, původcem „Plátkárny“ na Sfingu), shazování sněhulákových koulí - „lavin“ - na lezce v komínu při tradičním Štědrodenním výstupu na Maják, na běžkařském kurzu v Krkonoších zas noční „Černá ruka“ pravým dehtovým klistrem pokradmu obtisknutá na spící studentky, budoucí učitelky...

Vzpomínal jsem také, jak mne Mirčan během probdělé noci v rychlíku na kurz do Vysokých Tater naučil spoustu nových uzlů a triků s nimi, jak jsme u miniaturních ohničků rozeseti po dvou-třech do „ohnisek“ bivakovali u Žabích ples pod jiskrným hvězdným nebem a naslouchali Mirčanovým bajkám o tamních „chramostejlících“, před jejichž nenechavostí se máme mít na pozoru, aby zítra bylo co jíst!

Jak mne Mirčan vlastně přivedl k focení, když mi na krk pověsil Praktinu a pak jsem se u jeho zvětšováku poprvé

vlastnoručně máchal ve vývojce a ustalovači – ta vůně a to kouzlo, když se obraz v červenosvitu začal zjevovat! Jak ze mne Mirčan udělal „dočasného správce realit“, když mi jako studentíkovi druháku průmký vrazil do ruky klíče od chalupy na Hled'sebe v jižních stráních Čerťáku a dodal k tomu „ ... všim jsem si, že máš pěknou holku, tak abyste měli kam jezdit! Aspoň tam vyvětráte a vím, že když upadne nějaký prkno, ty umíš vzít do ruky kladivo a přibiješ ho! Za rok mi klíče přines, pojedem tam na Akci 10, pak ti je zas dám... “ No to bylo něco, jezdili jsme nejen ve dvou, začali si mne nadbíhat třetáci-čtvrtáci, „učili“ jsme se tam o „svatém týdnu“ před maturou.

Později zas „pedácké“ Tatry s přechody přes firnová sedla. Jindy květnové brodění loukami úpolínů na Velké Fatře a večer u zurčícího potůčku pořádný „fajrák“ táborák, Mirčan u něj s kytarou, s mým tátou i dvojhlasně lidovky české, slovenské a moravské, čundrácké odrhovačky. Bylo toho moc a tak krásného a silného, že mi utkvělo v již řidnoucí paměti. V poslední době jsme se s Mirčanem pravidelně vídali aspoň jednou do roka na Garden Party pod Hrubou Skálou (série Garden Party vlastně volně navázala na dřívější každoroční Akce 10 starých chlapů). Letos jsme se Mirčana na GP už nedočkali. Marodil a jeho čistá duše 21.10.2013 vzlétla kamsi do horolezeckého nebe mezi kamarády, kteří si pospíšili....

Při tom přehrávání paměti jsem si s mírem v srdci uvědomil, že truchlit nemá cenu, Mirčanovi by se to určitě ani nelíbilo. V duchu jsem mu připil na cestu poslední a maně se mi při tom zjevila úvodní slova mého otce z cintoria ve Skaláku: „Trvá okouzlení, zvoní karabina o kruh, skála hřeje, zní smích. Postůj a zavzpomínej, neboť to největší mezi horolezci je přátelství!“

Vladimír „Chroust“ Procházka II., v Turnově 5.11.2013,
fotky z archivu autora, rodu Šimůnkových, Oldy Kopala a Jiřího Nováka